

[Else-Merete Ross.]

god og rigtig idé, men den fik i vort eksamensglade land ikke den anseelse, den kunne have fået, netop fordi eleverne ikke fik mulighed for at dokumentere, hvad de kunne, og et bevis for denne kunnen. Nu ophæves skævheden mellem de to skoleafdelinger på dette område.

Kravet om børnehaveklasser er kommet udefra og ikke fra centralt hold. Det har taget tid at få dette ønske opfyldt. Dansk Børnehaveråd har arbejdet for det i 10 år, og i 1959 sluttede Danske Kvinders Nationalråd op om ønsket på et stort børnehavemøde her på Christiansborg. Jeg vil derfor gerne på kvindeforeningernes vegne takke den højtærede undervisningsminister for, at der gennem dette lovforslag bliver mulighed for at realisere disse ønsker, som jo heldigvis også foreligger fra adskillige kommuners side.

Jeg går ud fra, at en kommune som Nykøbing F. kan tilskrives noget af æren for, at forslaget nu er fremsat. I den by har man i 10 år drøftet oprettelse af børnehaveklasser. Skønt skolekommissionen og byrådet havde planerne færdige til at føre dem ud i livet, og skønt der blandt forældrene var stor tilslutning, blev der så sent som i marts 1961 givet afslag på et ønske om en sådan forsøgsordning.

Der er mange beviser på, at interessen hos forældrene er meget stor. Fra den seneste tid kan henvises til Hvidovre skolevæsen. På Dansborgskolen, hvor 120 børn er indskrevet i 1. klasse til efter sommerferien, fik forældrene tilbud om at lade disse børn gå i børnehaveklasser her i foråret. Skønt børnehaveklasserne blev anbragt på en overbelagt skole i tiden fra kl. 14 til 16, blev 100 børn tilmeldt, hvilket langt oversteg forventningerne. Der oprettes nu 5 klasser. På Holmegårdsskolen skete noget tilsvarende. Egentlig synes jeg, det er mærkeligt, at man ikke havde ventet så stor tilslutning fra forældrenes side, når man ved, hvordan forholdene ligger i Esbjerg, det eneste sted i landet, hvor man har haft børnehaveklasser, og endda har haft dem fra 1912. Dér går ca. 90 pct. af alle børn i børnehaveklasser.

Efter 50 års virksomhed med godt resultat i Esbjerg kan man undre sig lidt over, at der nu tales om at gøre forsøg med børne-

haveklasser. Det er måske også mere af lovtekniske grunde for at kunne få børnehaveklasser ind under § 64. Men naturligvis kan man altid forsøge sig frem til bedre metoder. Blot ændringen fra Esbjergs 2 timer til andre steder 3 timer vil gøre både indhold og metoder noget anderledes. I øvrigt må man i dette arbejde kunne støtte sig til erfaringer i andre lande, hvor systemet er udbredt, f. eks. i USA, hvor ca. 80 pct. går i børnehaveklasser, og i England og Israel, hvor klasserne er et obligatorisk led i selve skolesystemet, og hvor børnene begynder dér som 5-årige.

I Folkeskolen skriver man, at børnehaveklasser overhovedet ikke løser noget socialt problem og kun et såre beskedent pædagogisk problem. Lad mig først holde mig til det sociale. Børnehaveklasser mindsker ikke på nogen måde behovet for hel- og halvdagsbørnehaver. Det behov er voksende, og det må løses. Der er i nogle kredse en tilbøjelighed til at betragte børnehaver udelukkende som en social foranstaltning, nærmest som et opbevaringssted for børn. Det er fundamentalt forkert. Børnehaver har en socialpædagogisk opgave og efter min mening med ganske særlig vægt på det pædagogiske. Det er et sted, hvor små menneskespirer kan gro i det gunstigst mulige klima. Børnehaveklasser løser ikke et socialt problem, men vi må passe på, at de ikke skaber et socialt problem.

På børneforsorgens marts møde blev der talt om, at børnehaveklasserne skulle være „hjemmebørnenes overgang til skolen“. Jeg håber i højeste grad, at det er en misforståelse. Jeg går ud fra som givet, at det er et tilbud til alle 6 års børn, lige meget om de er i børnehave eller hjemme. Hvordan de hentes og bringes, må blive en opgave, som hjemmene og børnehaverne må klare. Jeg er ikke i tvivl om, at den kan løses, men ved at give hjemmebørnene fortrinsret mener jeg vi ville oprette et højst uheldigt socialt skel. Men jeg indrømmer, at hjemmebørnene vil blive i overtal ikke mindst på grund af den store mangel på børnehaver, som vi lider under.

Som 6-årige er børnene inde i en voldsom fysisk, intellektuel og emotionel udvikling. De trænger til store bevægelser og kraftudfoldelse, er fulde af videbegær og begynder fastere gruppedannelser. Disse behov er det